

til ham eller telegrafere. Bestandig var der noget, hun nødvendigvis straks maatte sige ham, eller noget, hun frygtede for ikke at have faaet sagt paa rette Maade, eller noget, hun havde sagt men nu fortrød og vilde bede ham glemme — altsammen halvt ubevidste Paaskud for at sige ham dette ene og eneste: at hun elskede ham, og at hun talte Minuterne og sit Hjertes Sekundslag, til hun saae ham igen.

„Bon jour, Monsieur!“ skrev hun til ham en Morgen, da Solen skinnede ind ad hendes Vindu. „Mon du skulde komme i Formiddag? I saa Fald kunde jeg jo spare mig denne Epistel. Men du er saa uberegnelig. Hvorfor kom du ikke iaftes? Jeg ventede til Klokken ti, gik saa i Seng i daarligt Humør og hadede dig af et oprigtigt Hjerte til Klokken elleve. Idag tilgiver jeg dig for det prægtige Solskinsvejrs Skyld. — Kunde du nu ikke for denne Dag lade dine Korrekturer og Tegninger hvile og komme her ved To-Tiden; saa er kun Moder og jeg hjemme. Husk paa, at vi snart er langt borte fra hinanden, og naar du er rejst, gaar jeg i Kloster og gennemlever Evigheden, indtil du kommer tilbage.“

Per gik under alt dette omkring med en lykkelig Pasjafornehmelse og tog i Løbet af en Maaned tolv Pund til i Vægt. Alligevel — den erotiske Atmosfære, hvori Jakobe indhyllede ham, kunde til Tider blive ham lidt for tropisk. Han kunde nok selv ved Lejlighed flamme op, navnlig naar de efter Middagen sad ene sammen i Kabinettet. Men Jakobes evigvarende Blussen var ham fremmedartet og i Længden temmelig anstrengende. Med sit fra Barndommen forkrøblede Følelsesliv, beklippet for alle andre Rørelser end saadanne,